

saaiheid, gebrek aan fijn gevoel en onbekwaamheid zijn vrouw te waardeeren.

Had *zij* niet volkomen beantwoord aan *zijn* verwachting, *hij* dus nog veel minder aan de *hare*. Siria bezat, wat hem ontbrak; daarom alleen had zij Siria lief gekregen en ging nu die militair al heen, nooit zou Blank de open plaats weer bezetten.

Een blijvende teleurstelling of een nieuwe Siria; geen andere keuze bleef haar over.

O, zij had wel gelijk, dat alles bedorven was en nooit weer kon worden als vroeger.

Een bitter woord ontgleed zijn lippen.

„Ik had den tact moeten hebben een jaar geleden dood te gaan. Dat zou voor ons beiden maar het beste zijn geweest.”

De phrase deed Emma nogmaals in tranen losbarsten.

„Daar heb je 't al! Zie je nu wel, dat alles bedorven is? Dat was juist wat ik vreesde en ik wist ook wel, dat het zoo komen zou.... Ik zeg je alles en je gelooft me niet. Willem, Willem, waarom spreek je zoo? Dat heb ik toch heusch niet verdiend.... Jou tevreden en gelukkig te kunnen maken, dat was nog mijn illusie en nu ontnem je me ook die.”

Weer begreep Blank haar niet en dezen keer deed zulks hem driftig opstuiven.

„Nog je illusie; maar, mijn God, iemand, die je hoorde, zou denken, dat ik niets anders gedaan heb dan je fnuiken en verdrukken! — Je zegt zelf, dat ik goed en lief voor je ben. Leg me dan toch in 's hemelsnaam eens uit, wat een vrouw van jou positie meer verlangen kan, dan een leven, zoo geëerd en zoo onbezorgd als het jouwe?”

Even doemde het kind weer in zijn geest op; maar reeds antwoordde zij met een berustende vriendelijkheid, die weinig geschikt was hem dadelijk te doen bedaren:

„Ik beklag me niet voor me zelve, man. 't Is waar, dat ik mij niet.... niet altijd zoo heel.... bevredigd voel; maar ik begrijp wel, dat dit alleen aan mij ligt.... Je weet, hoe ik 't vroeger had: erg stil en eenzaam.... buiten alleen met mama, die dikwijls ziek lag en me haast nooit kon missen. Als er toen iemand geweest was, die mij begreep en het leven kende, dan had hij me de dwaasheid van mijn kinderlijke voorstellingen wel in doen zien; maar.... er was niemand.... en wanneer ik zoo uit de verte.... heel uit de verte, net als een gevangene, die in zijn cel het gegons hoort van de stad.... wanneer ik zoo van iets interessants in de wereld hoorde.... of las, dan dacht ik altijd: eens komt het ook voor mij!”

„Wat?”

„Wel.... het.... het interessante.... Ik geloofde toen, dat het leven voor iedereen interessant was, behalve voor mij.... Ik dacht.... ja, hoe zal ik 't nu precies zeggen?.... Ik dacht, dat ik eens allerlei interessante mensen zou leeren kennen.... dat ik interessante dingen zou bijwonen en ondervinden.... dat.... Mijn bestaan was zoo leeg, zoo arm, zoo dor, zie je.... Ik stelde nergens belang in en ik hoopte, dat mijn leven eenmaal